

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Martinou Radkovou ve věci

žalobce: I. V.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Němečkem
sídlem Kollárova 447, 686 01 Uherské Hradiště

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) ze dne 5. 11. 2019, č. j. X, kterým magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Přestupku se měl žalobce dopustit úmyslně tím, že dne 8. 10. 2018 v době kolem 8.45 h ve Zlíně na ulici Březnická v blízkosti křižovatky s ulicí Nad Ovčírnou (u zimního stadionu) ve směru jízdy od centra na obec Březnice držel v levé ruce u ucha telefonní přístroj, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Magistrát udělil žalobci za přestupek pokutu 1 700 Kč a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

3. **Žalobce v žalobě** namítal nezákonné zjištění skutkového stavu. Správní orgány dospěly k závěru, že spáchání přestupku bylo žalobci prokázáno výpovědí policisty a kamerovým záznamem z policejního vozidla. Správní orgány žalobci vytkly, že se k věci nevyjádřil, vyjádřil se jen prostřednictvím zmocněnce, a nevyšvětlil, co držel během jízdy v levé ruce.
4. Kamerový záznam je však zcela nezpůsobilý prokázat přestupek, protože má nízkou obrazovou kvalitu a nelze z něj nijak zjistit, že žalobce držel za jízdy mobilní telefon. Na to žalobce poukázal při ústním jednání 4. 4. 2019 a opakovaně v odvolání ze dne 21. 5. 2019 a v odvolání ze dne 25. 11. 2019. I magistrát z kamerového záznamu zjistil pouze výhled do vozidla žalobce, nikoli držení telefonu.
5. K prokázání přestupku pak sloužila pouze výpověď policisty, kterou však správní orgány vyhodnotily mechanicky a nevypořádaly se s nesrovnalostmi. Policista nemohl telefon v levé ruce žalobce vidět, protože na tuto stranu neměl výhled; viděl jen pravou stranu žalobce a jeho vozidla. Pohled policisty na levou stranu žalobce byl omezený. Správní orgány uvedly, že policista byl k žalobci v takovém postavení, že vše viděl a žádné překážky se v jeho výhledu nevyskytly. Tyto závěry považoval žalobce za nepřesvědčivé, protože z kamerového záznamu je zřejmý nevhodný pozorovací úhel z vozidla policisty. Policista sám ve vozidle měl ještě horší pozorovací úhel, protože seděl nalevo od kamery. Tyto rozpory nevyjasnila ani výpověď policisty o tom, že žalobce mírným obloukem podjel odbočující vozidlo před ním a otočil se přímo proti policistovi a v tom okamžiku bylo zjevné, že předmět, který žalobce držel, byl mobilní telefon. Správní orgány se nezabývaly tím, jestli se žalobce při objíždění odbočujícího vozidla mírným obloukem mohl dostat přímo proti policistovi. Tuto výpověď kamerový záznam nepotvrzuje. Policista navíc uvedl, že skutek viděl z 6,5 – 7 m a až na upozornění zmocněnce žalobce připustil, že mohlo jít o 15 – 18 m. To správní orgány opomenuly. Policista nebyl schopen blíže popsat mobilní telefon ani co do barvy ani přibližné velikosti. Policista na místě samém sepsal záznam o přestupku, aniž by vyzval žalobce k předložení telefonu. Uvedené skutečnosti zakládají pochybnosti o věrohodnosti verze policisty.
6. Žalobci nemůže být kladeno k tíži, že se nevyjádřil k věci. Žalobce vyjádřil svůj nesouhlas se spácháním přestupku již v záznamu o přestupku a konzistentně na něm trval po celé správní řízení. Žalobce prostřednictvím zmocněnce uvedl, že držel levou ruku nanejvýš v pozici u své hlavy a poukázal na to, že vozidlo disponuje hands-free zařízením pro automatické spojování hovorů. Povinnost zjistit skutkový stav podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), stíhá správní orgán. V případě pochybností se s nimi měl správní orgán vypořádat, což neučinil ani magistrát, ani žalovaný. V případě přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení jsou požadavky důkazního standardu vyšší.
7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** poukázal na to, že podle výpovědi policisty šlo ve větší vzdálenosti rozpoznat tvář řidiče, bylo zjevné, že drží levou rukou u levého ucha předmět, který se podobá mobilnímu telefonu. Tomu nasvědčovalo i otevírání úst řidiče při hovoru. Vozidlo přijelo blíž až na úroveň sledovaného přechodu pro chodce, u kterého často bývá porušován zákon o silničním provozu. Žalobce musel před přechodem zpomalit, uvést vozidlo skoro do klidu kvůli odbočujícímu vozidlu před ním. Následně žalobce toto vozidlo mírným obloukem objel a otočil se přitom tváří v tvář policistovi. V tom okamžiku bylo zjevné, že se jedná o mobilní telefon. Proto policista vyjel za žalobcem zastavit vozidlo a projednat s žalobcem přestupek. Viditelnost byla dobrá, slunce svítlo přímo na žalobce a do kabiny vozidla bylo vidět.

8. Správní orgány dospěly k závěru, že postavení policejního vozidla v civilním provedení bylo takové, aby policista měl výhled na projíždějící vozidla, včetně natočení kamery. Policista neprováděl v tu chvíli žádnou jinou činnost než sledování situace v provozu na komunikaci, jeho pozornost byla zaměřena na vozidla a řidiče. Jakmile policista zaregistroval žalobce, začal ho vnímat svými smysly. Policista uvedl, že bezpečně poznal telefonní přístroj, který žalobce držel při řízení vozidla v ruce. To byl konkrétní důvod, proč se policista za žalobcem rozjel, nechtěl ho ztratit z dohledu. Vozidlo policisty bylo vůči vozidlu žalobce v takovém postavení (na parkovišti na ulici Březnická mezi zimním stadionem a sportovní halou Novesta), že mohl vidět vše tak, jak to popsal ve své výpovědi. To je patrné i z kamerového záznamu, stejně jako neexistence překážek ve výhledu. Doba, po kterou policista vozidlo pozoroval, včetně zpomalení, zastavení vozidla a rozjetí k objíždění jiného vozidla, byla dostatečná na to, aby policista dostatečně viděl to, co popsal. Policista svou výpověď vyloučil, že by vykonával v tu dobu jinou činnost. Policista se zaměřil na protiprávní jednání žalobce a nebyl důvod pochybovat o tom, že by nemohl pozorovat vše, jak popsal ve své výpovědi. Přestupek spočívající v držení hovorového zařízení řidičem za jízdy se obvykle zjišťuje tím, co policisté vidí. Policista měl ze své pozice ještě širší úhel pohledu, než je fixně umístěná kamera.
9. Správní orgány vyhodnotily výpověď policisty jako věrohodnou, protože ji podpořil kamerový záznam. Z videozáznamu je seznatelné, že výhledové podmínky byly vskutku dobré, výhled do kabiny vozidla a na řidiče nebyl v žádném případě ztížen. Ať už kamera zachytí či nezachytí samotné držení mobilního telefonu, jasně vypovídá o podmínkách (jasné počasí, průhledná přední skla vozidla žalobce, příp. časový úsek), za kterých policista viděl do vozidla. Ze záznamu v čase 8:38:15 až 8:38:26 hodin je viditelné, že vozidlo žalobce přijíždí k přechodu pro chodce a při předjíždění jiného vozidla jej mírným obloukem podjíždí a pokračuje v jízdě rovným směrem, má pravou ruku na volantu a levou u levého ucha (čas 8:38:26). Kamera tedy zachytila samotné držení mobilního telefonu. Policista čerpal čas z palubní desky policejního vozidla, nikoli z kamerového záznamu, kde není čas přesný, protože kamera není pod neustálým napětím, jde o přenosnou kameru.
10. Tvrzení policisty, že viděl, jak žalobce drží v ruce za jízdy telefon, je samo o sobě věrohodným důkazem. Přestupek lze sledovat pouhým okem. Nesrovnalosti o vzdálenosti, na kterou policista skutek viděl, nejsou důvodem k pochybnostem.
11. Správní orgány neuvěřily tvrzení žalobce, že během řízení vozidla mluvil a opíral si hlavu o levou ruku. Žalobce se ústního jednání nezúčastnil. Hodnověrným způsobem nebylo vysvětleno, co žalobce držel při řízení vozidla v levé ruce. Naopak, z výpovědi policisty jednoznačně plyne, že žalobce předjížděl zprava vozidlo (odbočující před ním vlevo) a žalobce otočil svou hlavu tak, že policista zaregistroval v levé ruce žalobce tzv. chytrý mobilní telefon. Obsah kamerového záznamu koresponduje s výpovědí policisty. Proto správní orgány neuvěřily verzi žalobce. Není relevantní, jestli je vozidlo vybaveno hands-free sadou, protože lze telefonovat i bez jejího užití. Protiprávní jednání je samotné držení telefonu, nikoli telefonování. Na telefonu lze číst a posílat zprávy, emaily, používat jiné aplikace. Skutečnost, že policista telefon ve vozidle žalobce při silniční kontrole neviděl, neznamená, že ho žalobce při jízdě nedržel. Policista zastavil žalobce asi 1,5 minuty po zjištění přestupku.
12. **Žalobce v replice** uvedl, že žalovaný ani ve vyjádření k žalobě pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu neodstranil. Kamerový záznam neprokazuje, že žalobce drží u levého ucha levou rukou předmět, který se podobá mobilnímu telefonu, že otevírá ústa při hovoru

a že se otočil přímo proti policistovi a v tom okamžiku bylo zjevné, že se jedná o mobilní telefon. Závěry žalovaného interpretují videozáznam v rozporu s tím, co zobrazuje. Ze skutečnosti, že žalobce má levou ruku u levého ucha, nelze vyvodit, že drží mobilní telefon. Záznam naopak policistovu výpověď zpochybňuje. Závěr o tom, že policista měl širší výhled než fixně umístěná kamera, je nepodložený. Skutkové závěry správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování a o skutkových zjištěních přetrvávají důvodné pochybnosti.

13. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud shledal napadené rozhodnutí městského úřadu a žalovaného jakožto jeden celek **přezkoumatelné**. Rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu, tj. důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
15. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného může podle judikatury plynout též z toho, že se jako odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 8 Afs 66/2008-71]. Neznamená to ovšem, že by odvolací správní orgán musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímo vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (viz rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2019. s. 618).
16. Soud zjistil **ze správního spisu** následující.
17. Ministerstvo dopravy usnesením ze dne 8. 2. 2019 pověřilo Magistrát města Přerova řízením o přestupku ze dne 8. 10. 2018, protože žalobce je senátor, který nepožádal o projednání v disciplinárním řízení, a je současně členem zastupitelstva Magistrátu města Zlína a členem zastupitelstva Krajského úřadu Zlínského kraje, jehož orgán je odvolacím orgánem Magistrátu města Zlína.
18. Součástí spisu je videozáznam z policejního vozidla, kde je zaznamenána jízda žalobce a projednávání přestupku až po ukončení silniční kontroly. Z videozáznamu je pořízena fotografie, na které je viditelný žalobce ve vozidle, jak drží levou rukou předmět u levého ucha. Vozidlo je na fotografii nasměrováno k policejnímu vozidlu z přední a z pravé strany. Podle oznámení přestupku „řidič držel za jízdy hovorové zařízení levou rukou u levého ucha“. U vyjádření žalobce je v oznámení přestupku uvedeno: „Nesouhlasím“ a je zde podpis žalobce. Z výpisu z evidenční karty řidiče se podává, že žalobce měl ke dni 12. 3. 2019 čtyři záznamy v přestupcích a aktuální stav bodového hodnocení byly čtyři body. Zmocněnec žalobce Mgr. et Mgr. P. J. nahlédl do spisu dne 26. 3. 2019 a pořídil si kopii správního spisu včetně dat na kompaktním disku.

19. **Při ústním projednání** přestupku dne 4. 4. 2019 zmocněnec žalobce Mgr. et Mgr. P. J. na úvod jednání poznamenal, že došlo ke změně bodového hodnocení žalobce jako řidiče a současný stav bodů je nula. Zmocněnec sdělil, že žalobce má hands-free sadu, netelefonoval a nedržel mobilní telefon. Z videozáznamu není patrné, že žalobce drží telefon.
20. Policista pprap. M. S. jako svědek vypověděl, že podle instruktáže pro daný den prováděl dohled na bezpečnost a plynulost provozu v policejním vozidle v civilním provedení. Vozidlo stálo na parkovišti v ulici Březnická mezi zimním stadionem a sportovní halou Novesta. Ve vozidle měl na předním skle služební kameru, kterou měl natočenou tak, aby zaznamenala vozidla, která přijíždějí od centra města směrem na obec Březnice, protože v místě je přechod pro chodce a dochází zde k častému porušování zákona o silničním provozu. Pokud jde o bílé vozidlo zn. BMW, to přijíždělo od centra nahoru po ulici Březnická. Ve vzdálenosti, kdy šlo rozpoznat tvář řidiče, bylo zjevné, že žalobce drží levou rukou u ucha předmět, který se podobá mobilnímu telefonu. Tomu nasvědčovala i činnost žalobce, tj. otevírání úst, jakože hovoří. Vozidlo přijelo na úroveň toho přechodu, kde před ním stálo jiné vozidlo, tudíž žalobce musel zpomalit, vozidlo uvést skoro do klidu a následně vozidlo mírným obloukem podjel, předjel, kdy se vlastně otočil tváří přímo proti němu (pozn. soudu: policistovi) a v tom okamžiku bylo zjevné, že se jedná o mobilní telefon. Žalobce následně pokračoval po ulici Březnická, kdy policista nastartoval služební vozidlo a jelikož spatřil spáchání přestupku, vyjel vozidlo zkontrolovat a vyřešit přestupek. V úrovni hřbitova po zastavení policista požádal žalobce o předložení dokladů potřebných pro řízení a provoz vozidla. Žalobce mu předložil řidičský a občanský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Následně policista žalobce informoval o důvodu zastavení, a to že na ulici Březnická kolem policejního vozidla projížděl a držel levou rukou u levého ucha hovorové zařízení. Policista dále žalobce informoval, že musí provést lustraci v evidenci policie a pokud bude v pořádku, udělí mu pokutu 1 000 Kč, kterou může zaplatit na místě hotově nebo složenkou do 15 dnů. Policista dále žalobce poučil o právu s přestupkem nesouhlasit, kdy by věc sepsal a předložil správnímu orgánu k prošetření. Na to mu žalobce odpověděl, že se omlouvá, ale že přestupek chce oznámit správnímu orgánu, že využívá svého práva. Poté policista sedl do služebního vozidla, provedl lustraci v evidencích policie, ta byla negativní, a sepsal oznámení přestupku. Po sepsání žalobce přistoupil ke služebnímu vozidlu ze strany spolujezdce a dotazoval se, jak dlouho bude sepsání trvat, že by to klidně vyřešil na místě. Na to mu policista řekl, že už to dopisuje a že ho s oznámením ihned seznámí. Žalobce šel do vozidla. Policista šel následně za ním a seznámil ho s oznámením přestupku. Žalobce si ho přečetl, vyjádřil se a podepsal. Policista žalobci vrátil doklady. Žalobce byl ve vozidle sám, stejně jako policista. K podmínkám viditelnosti policista uvedl, že viditelnost byla dobrá, velice dobrá a slunce svítilo přímo na osobu žalobce, do kabiny vozidla bylo vidět. Policista žalobce osobně nezná, jen ví, že se jedná o veřejně známou osobu. Vzdálenost od místa stanoviště, tj. mezi policistou a žalobcem, policista odhadl na 6,5 – 7 m. Policista samotný mobilní telefon při samotné kontrole na místě po zastavení neviděl. Policista odpověděl k otázkám zmocněnce, jestli vzdálenost mohla být 15 – 18 m, jak si zmocněnec změřil pomocí satelitního snímku, že je to možné. K otázce zmocněnce, na základě čeho je přesvědčen, že se jednalo o mobilní telefon, policista odpověděl, že svými smysly, kamera je v horším rozlišení. K dotazu zmocněnce, zda si byl vědom, že jeho svědecká výpověď je korunní výpověď, policista řekl, že ano. K dotazu zmocněnce, z čeho „specifikuje“, že „byl držen“ mobilní telefon, policista odvětil, že to viděl a z činnosti, kterou žalobce prováděl, to znamená, že hovořil. Na otázku zmocněnce, jestli si myslí, že ten manévr, objetí, by žalobce zvládl jednou rukou, policista sdělil, že ano, zvládl. K dotazu zmocněnce, jestli „ten závěr,

že byl spáchán přestupek, vychází z kombinace toho, že dotyčný držel v levé ruce u levého ucha telefon a současně viděl, že hovoří, tedy z kombinace těchto dvou skutečností, policista vypověděl: „Ano. Z těchto dvou skutečností“. K otázce zmocněnce, jestli se domnívá, že tím předmětem byl telefon, když konkrétní automobil je vybaven sadou hands-free umožňující vyřizování telefonních hovorů, aniž by řidič držel telefon, proč by toho nevyužil, když na závěr i uváděl, že telefon při kontrole neviděl, policista vypověděl: „Přesto jsem přesvědčen, že se jednalo o mobilní telefon“.

21. Po přehrání videozáznamu zmocněnec žalobce sdělil, že není přesvědčen, že z videozáznamu je vidět, že žalobce drží za jízdy mobilní telefon. Zmocněnec si byl vědom, že videozáznam neumožňuje bližší rozlišení záznamu. Podle zmocněnce vnímání policisty bylo subjektivní, viditelnost do vnitřních prostor vozidla žalobce nebyla ideální a vzhledem k nasvícení tyto prostory byly ve stínu. Policista telefon neviděl po zastavení vozidla při kontrole. Podle zmocněnce je levá ruka před obličejem v pozici na volantu, proto žalobce nemůže držet telefon. Další dokazování nenavrhoval.
22. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 9. 2019 zrušil meritorní rozhodnutí magistrátu o přestupku ze dne 30. 4. 2019, protože se magistrát dostatečně nevypořádal s tvrzením zmocněnce žalobce, že držel levou ruku na volantu, že se nevypořádal s rozdíly zaznamenaného času přestupku na kameře policejního vozidla a podle oznámení přestupku a že se dostatečně nevypořádal se zaviněním.
23. **Při dalším ústním projednání přestupku** dne 23. 10. 2019 policista jako svědek objasnil nastavení času na přenosné kameře, která není pod neustálým napětím, a proto nezobrazuje opakovaně přesný čas. Proto policisté uvádějí správný čas podle palubní desky. K otázce zmocněnce, jestli může popsat blíže zařízení, které měl žalobce držet v ruce, svědek odpověděl, že mobilní telefon neměl žádné markanty a po té době nemůže již říct ani barvu. Na otázku zmocněnce, zda může říct, že se jednalo o mobilní telefon, svědek vypověděl: „Ano, jsem přesvědčen, že se jednalo o mobilní telefon, tzv. chytrý telefon. Kdybych si nebyl jistý, neprováděl bych následný zákrok“.
24. Zmocněnec při ústním projednání přestupku dodal, že skutek se nestal, že žalobce nedržel v ruce telefonní zařízení, to nebylo videozáznamem prokázáno. Vše stojí jen na svědecké výpovědi.
25. **Magistrát v meritorním rozhodnutí o přestupku** ze dne 5. 11. 2019 shrnul vyjádření žalobce k celé věci tak, že žalobce s přestupkem nesouhlasil, netelefonoval, nedržel za jízdy mobilní telefon a doložil fotografii detailního záběru palubní desky vozidla žalobce, která má prokázat, že vozidlo je vybaveno hands-free sadou. Proti této verzi žalobce stojí svědecká výpověď. Tu magistrát popsal tak, jak je citována v bodě 18 rozsudku. Magistrát nejdříve posoudil, zda mohl policista ze své pozice skutečně vidět celou situaci tak, jak ji popsal ve své výpovědi. To znamená, jestli byl ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu žalobce, že mohl skutečně rozpoznat, že žalobce držel při jízdě v ruce předmět, který identifikoval jako telefonní přístroj či nikoliv. Zasahující policista se nacházel ve služebním vozidle v civilním provedení na parkovišti na ulici Březnická mezi zimním stadionem a sportovní halou Novesta. Seděl ve vozidle a sledoval provoz. Z vozidla policista viděl na projíždějící vozidla a takto byla natočena i kamera. Policista v inkriminovanou dobu neprováděl žádnou jinou činnost než tu, že sledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích, především veškerý pohyb a provoz všech projíždějících vozidel. Jeho pozornost byla cíleně zaměřena na tyto účastníky provozu na pozemních komunikacích a i na vozidlo, které řídil žalobce.

Vozidlo, které řídil žalobce, přijíždělo až na úroveň přechodu pro chodce, kde před ním stálo jiné vozidlo. Protože žalobce musel zpomalit a uvést vozidlo do klidu, byla obě vozidla v rozhodném okamžiku od sebe vzdálena tak, že v rozhodný okamžik mohl policista vnímat svými smysly a bezpečně rozpoznat, že žalobce při řízení drží v levé ruce telefonní přístroj. Policista bezpečně rozpoznal předmět, který žalobce při řízení motorového vozidla držel v ruce. Vzhledem k tomu se policista vydal za tímto vozidlem, neboť byl svědkem jednání řidiče, které má znaky přestupku. Vozidlo neztratil z dohledu a zastavil ho, přistoupil ke ztotožnění řidiče a následnému projednání přestupku. Důvod, proč se policista vydal za vozidlem žalobce, vozidlo žalobce sledoval a následně přistoupil k jeho zastavení, byl konkrétní. Magistrát dospěl k závěru, že zasahující policista byl ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu, které žalobce řídil, že viděl vše tak, jak popsal ve své výpovědi. Žádné překážky, které by zamezily policistovi ve výhledu na vozidlo, respektive do kabiny žalobce a na jeho osobu se v tomto případě nevyskytly, což je koneckonců viditelné i z pořízeného videozáznamu. Doba, po kterou zasahující policista ze svého služebního vozidla viděl žalobce v pozici řidiče přijíždějícího motorového vozidla, kdy byl u přechodu pro chodce nucen zastavit vozidlo, a poté pokračoval v jízdě, byla dostatečná na to, aby mohl identifikovat, že žalobce drží v levé ruce telefonní přístroj. Policista svou výpověď vyloučil, že by prováděl jinou činnost. Pozornost policisty byla po zjištění protiprávního jednání žalobce plně vůči němu zaměřená a není důvod pochybovat o tom, že mohl pozorovat vše tak, jak popsal ve své svědecké výpovědi. Přestupkové jednání žalobce policista zjistil vizuálně. Držení telefonního přístroje v ruce je u řidičů převážně odhaleno tímto způsobem, tedy tím, že policisté takové jednání řidiče přímo uvidí. Policista neměl na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem a zjištění učinil při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti. Nelze opomenout, že orgány policie oznamují příslušným správním orgánům přestupky a postup policisty odpovídal standardním postupům. Pokud by žalobce nedržel v ruce telefonní přístroj, policista by tuto skutečnost nezaznamenal a věc by se následně odehrála jinak, tzn. že by nezastavil vozidlo a neprojednával přestupek. Taková situace však nenastala. Výpovědi policisty byly shodné, ve vzájemném souladu a podložené pořízeným videozáznamem. Proto ji magistrát vyhodnotil jako věrohodnou. Věrohodnost svědecké výpovědi nebyla ničím snížena.

26. Dalším důkazním prostředkem byl pořízený videozáznam. Z videozáznamu je seznatelné, že výhledové podmínky byly vskutku dobré. Výhled do vozidla, respektive kabiny řidiče a potažmo na řidiče nebyl v žádném případě ztížen. Ze záznamu je zřetelně viditelné (především pak záběr v čase 08:38:15-08:38:26 hodin, že vozidlo přijíždí k přechodu pro chodce, žalobce předjíždí jiné vozidlo, respektive jej mírným obloukem podjíždí a pokračuje v jízdě rovným směrem. Žalobce má jednu ruku na volantu, a to pravou ruku, kterou otáčí volantem a levá ruka je u levého ucha. To je rozpoznatelné ze záznamu v čase 08:38:26 hodin. Rozpor času mezi oznámením přestupku a na videozáznamu objasnila dodatečná výpověď svědka – policisty. Šlo o mobilní přenosnou autokameru, která není pod stálým napětím a dochází k vybití a případnému nastavování času dodatečně. Daný den policista neprováděl kontrolu datumu a času na této autokameře, a proto došlo k rozporu s časem na palubní desce. Správný čas je uvedený na oznámení přestupku. Jde o čas 8:45 hodin. Policista sledoval provoz na pozemní komunikaci a po spatření přestupku si ověřil čas na palubní desce a vyjel za vozidlem. Skutečnost, že je ve vozidle zabudovaná hands-free sada, sama o sobě nevylučuje stav, že žalobce může i přesto telefonní přístroj v ruce kdykoliv držet. Svědecká výpověď a videozáznam byly ve vzájemném souladu a byly v souladu s dalšími podklady pro vydání rozhodnutí. Magistrát neuvěřil verzi, kterou předestřel žalobce.

Magistrát dospěl k jednoznačnému závěru, že bylo dostatečně prokázáno spáchání přestupku žalobcem a že žalobce v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj.

27. **Žalobce v odvolání** namítl, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Policista nedokázal přesněji popsat mobilní telefon, který měl žalobce držet v ruce. Kamerový záznam mobilní telefon nezobrazuje a neumožňuje větší rozlišení. Přitom tato skutečnost je zásadní ve vztahu ke spáchání přestupku. Sám policista uvedl, že kvalita záznamu je nízká. Na tuto skutečnost upozorňoval i zmocněnec žalobce. Prokázání spáchání přestupku stojí pouze na jediné svědecké výpovědi, bez možnosti jejího ověření. Policista nepopsal barvu, případně velikost telefonu. Přitom uvedl, že se jednalo o tzv. chytrý telefon. Důkazní břemeno leželo na správním orgánu. V případě pochybností měl magistrát rozhodnout ve prospěch žalobce. Magistrát se nevypořádal s námitkou žalobce, že vozidlo je vybaveno zařízením hands-free. Skutečnost, že žalobce během řízení údajně mluvil, přičemž si náznakem opíral hlavu o levou ruku, není zákonodárcem zakázanou činností v průběhu řízení. Nebyly naplněné patřičné důkazní standardy. V daném případě nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Jednání žalobce nebylo společensky škodlivé. Kamerový záznam prokázal, že žalobce věnoval dostatečnou pozornost řízení a byl schopen reagovat na dění na komunikaci a provádět adekvátní manévrování při řízení vozidla. Existuje-li možnost, že se přestupku dopustil někdo jiný, má správní orgán rozhodnout ve prospěch obviněného v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Žalobce žalovanému navrhl, aby rozhodl o nevině žalobce.
28. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** doplnil, že žalobce svého práva osobně se vyjádřit ke skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu, nevyužil a k projednání přestupku se ani v jednom případě nedostavil. Vyjádření učinil pouze prostřednictvím zmocněnce, přičemž hodnověrně nevysvětlil, co při řízení vozidla držel v levé ruce. Naproti tomu z výpovědi svědka jasně vyplývají skutečnosti související s projednávaným přestupkem. Z výpovědi je patrné, kde se svědek nacházel, co svými smysly vnímal, tedy zejména skutečnost, že při plnění služebních povinností viděl přijíždějící vozidlo žalobce tov. zn. BMW bílé barvy, jehož řidič držel v levé ruce u levého ucha předmět, který se podobal mobilnímu telefonu. Když řidič vozidla BMW bílé barvy předjížděl vpravo vozidlo, které odbočovalo vlevo, otočil řidič vozidla BMW svou hlavu tak, že svědek zřetelně zaregistroval v jeho levé ruce u levého ucha tzv. chytrý mobilní telefon. Důkaz svědeckou výpovědí byl podpořen záznamem z kamery umístěné v přední části služebního motorového vozidla. Obsah kamerového záznamu koresponduje s výpovědí svědka. Magistrát popsal způsob jízdy žalobce, který je zřejmý z použitého kamerového záznamu. Při předjíždění vozidla, které měnilo směr jízdy vlevo, žalobce použil pouze pravou ruku, přičemž levou ruku měl stále u levého ucha. Takový způsob jízdy byl nejen nepraktický, neboť žalobce při tomto jízdním úkonu musel opakovaně „přehmátnout“, ale zároveň i nebezpečný, neboť žalobce musel nejprve se svým vozidlem vybočit z přímého směru jízdy vpravo a vzápětí se vrátit vlevo do přímého směru jízdy.
29. K námitce žalobce, že není zakázanou činností mluvit během řízení vozidla a opírat hlavu o levou ruku, žalovaný poukázal na to, že svědek ve své výpovědi jednoznačně uvedl, že spatřil v levé ruce u levého ucha žalobce chytrý mobilní telefon, z čehož vyplývá, že se nejednalo o pouhé opření hlavy o ruku. K námitce žalobce, že vozidlo je vybaveno již od výrobce zařízením hands-free, které samo propojí telefon s reprodukční soustavou automobilu, žalovaný uvedl, že touto námitkou žalobce se již zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 4. 9.

2019 a zopakoval, že existence sady hands-free ve vozidle neprokazuje, že se žalobce nedopustil přestupku, který je mu kladen za vinu. Žalobce mohl telefonní přístroj použít k jinému účelu než k telefonování, například jako záznamové zařízení. Skutečnost, že žalobce se nedopustil projednávaného přestupku, neprokazuje ani to, že policista po zastavení vozidla nespátl v prostoru vozidla telefonní přístroj. Jak vyplývá z kamerového záznamu, k silniční kontrole došlo o 1,5 minuty později, přičemž žalobce od místa spáchání přestupku s vozidlem ujel vzdálenost několika stovek metrů. K námitce věrohodnosti vyslechnutého policisty žalovaný odkázal na svědeckou výpověď, že policista viděl žalobce držet v levé ruce u levého ucha tzv. chytrý telefon. Tyto telefonní přístroje se vyznačují velkým displejem bez jakýchkoliv markantů, přičemž jeho výrobce, velikost ani podrobnější popis nemohl policista na vzdálenost, na jakou protiprávní jednání žalobce pozoroval, blíže zaregistrovat. Proto nelze svědka považovat za nevěrohodného. K námitce nedostatečné kvality videozáznamu žalovaný zdůraznil, že přestupkové jednání zaznamenal smysly vyslechnutý svědek, který při ústním jednání ve své výpovědi podrobně popsal, co v daný okamžik na místě přestupku viděl. V rámci dokumentování přestupku konkrétní osoby policista provedl i silniční kontrolu, při které ztotožnil žalobce jako řidiče vozidla BMW, registrační značky X. Tato svědecká výpověď byla potvrzena kamerovým záznamem jako důkazem podpůrným, neboť potvrdil co do průběhu skutkového děje výpověď svědka. Je technicky nemožné učinit detail konkrétního okamžiku z kamerového záznamu pořízeného z větší vzdálenosti. V daném případě nesloužil kamerový záznam jako důkaz k identifikaci osoby, ale pouze jako podpůrný důkaz ke skutku, přičemž žalovaný ho považoval za dostatečně průkazný, protože potvrdil výpověď vyslechnutého svědka. K námitce žalobce, že se přestupku dopustil někdo jiný, žalovaný odkázal na zjištění totožnosti řidiče při silniční kontrole z osobních dokladů, které řidič vozidla předložil v průběhu silniční kontroly. Policista se žalobcem na místě projednávaného přestupku sepsal oznámení přestupku, ve kterém specifikoval, jakého přestupku se žalobce dopustil. Uvedenou písemnost se svým vyjádřením, že se spácháním přestupku nesouhlasí, žalobce podepsal. Tato písemnost byla použita magistrátem jako podklad pro zahájení řízení o přestupku. Z tohoto podkladu rozhodnutí je patrné, že žalobce byl řidičem uvedeného motorového vozidla. Žalobce nerozporoval osobu řidiče před policejním orgánem na místě projednávaného přestupku ani v průběhu správního řízení o přestupku v prvním stupni. Z kamerového záznamu poskytnutého Policií ČR je patrné, že policista zastavil a kontroloval vozidlo, u jehož řidiče zaznamenal, že při jízdě držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Na vozidle je zřetelně zachycena registrační značka vozidla, tovární značka a barva. Z kamerového záznamu je rovněž zřejmé, že se žalobce nacházel ve vozidle sám, a proto nemohlo dojít v době mezi dokumentováním přestupku a kontrolou vozidla ke změně osoby řidiče vozidla.

30. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
31. Spornou otázkou bylo, zda a jakými důkazními prostředky byl přestupek žalobci prokázán.
32. Žalobci byl kladen za vinu přestupek, který spočíval v držení telefonního přístroje podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého „řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“.
33. Správní orgán má povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 a § 50 a násl. správního řádu). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen,

rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18).

34. Spornou skutkovou otázkou bylo **prokázání držení telefonního přístroje**. Žalobce nesouhlasil s tím, jak správní orgány vyhodnotily skutečnosti, které vyplynuly ze dvou důkazních prostředků: výpovědi policisty jakožto svědka a kamerového záznamu z vozidla Policie ČR.
35. Magistrát v rozhodnutí ze dne 5. 11. 2019, kterým žalobce uznal vinným ze shora popsáního přestupku, zejména popsal pozici, ze které policista viděl žalobce ve vozidle a způsob, jak drží mobilní telefon. Magistrát zdůraznil, že policista ve chvíli, kdy žalobce viděl telefonovat, neprováděl žádnou jinou činnost a zaměřoval pozornost na vozidla a řidiče vozidel. Magistrát dále popsal podrobně jízdu žalobce, především to, že musel kvůli před ním odbočujícímu vozidlu zastavit a že ho objížděl a tím se dostal do postavení, při kterém policista viděl žalobce proti sobě a jak drží telefon a hovoří do něj. Totéž snímala i kamera ve služebním vozidle. Poté se policista vydal za žalobcem, neztratil ho z dohledu. Magistrát podtrhl i dobu, po kterou policista žalobce viděl. Žalobce musel s vozidlem zastavit kvůli odbočujícímu vozidlu, takže doba byla dostačující na to, aby policista pozoroval vše, jak popsal ve výpovědi. Prokazuje to i videozáznam, stejně jako to, že ve výhledu nebyly žádné překážky. Magistrát usoudil, že pokud by policista přestupek nezpozoroval, nevydal by se za žalobcem provést silniční kontrolu a podezření z přestupku žalobci oznámit. Magistrát popsal podrobně i videozáznam a pohyb a pozice obou rukou žalobce. Žalobce objížděl před ním stojící vozidlo obloukem. Právě v této pozici bylo zřetelně z videozáznamu viditelné držení mobilního telefonu. Videozáznam prokázal pravdivost celé výpovědi policisty, dobré výhledové podmínky i chování žalobce.
36. Žalovaný pak v rozhodnutí o odvolání dodal, že žalobce nevysvětlil, co držel v levé ruce při řízení vozidla a nevyužil možnosti osobně se k věci vyjádřit. Naproti tomu policista jednoznačně a podrobně popsal jednání žalobce. Obsah videozáznamu koresponduje výpovědi svědka. Žalobce řídil pouze pravou rukou. Policista jasně vysvětlil, že žalobce se neopíral o levou ruku, ale držel telefon a mluvil do něho. Existence sady hands-free neprokazuje, že žalobce nedržel telefon. Policista nemohl na vzdálenost v křižovatce přesně vidět značku telefonu a další podrobnosti. Chytré telefony jsou si podobné. Videozáznam byl podpůrným důkazním prostředkem, který potvrdil výpověď svědka.
37. Soud předesílá, že v posuzované věci se jedná o obvyklou situaci, kdy žalobce tvrdí něco jiného než policisté, kdy žalobce předestře svou verzi příběhu anebo jen jednoduše zpochybňuje verzi, kterou předložil policista. V případě držení telefonu za jízdy jde o spáchání přestupku, který je viditelný pouze okem, pokud neexistuje dostatečně kvalitní videozáznam nebo fotografie, a který lze pozorovat pouze do určité vzdálenosti. Viditelnost přestupku ovlivňuje rovněž rychlost jízdy. U těchto přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů. Věrohodnost mohou snižovat především důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči obviněnému nebo důkazy o narušení jejich nestrannosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 69/2018-37, bod 25).
38. Podle rozsudku NSS č. j. 7 As 102/2010-86, by vypovídající policista měl mobilní telefon popsat „*natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo*

prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval“ (strana 9 citovaného rozsudku). Jak ale uvedl NSS v rozsudku č. j. 6 As 126/2015-42, bod 21: „nelze dovozovat, jak činí stěžovatel, že by policisté museli vždy určit značku výrobce a typové označení telefonu. Tím spíše v současné době, kdy má naprostá většina používaných „smartphonů“ jednotný design. V citovaném případě byla výpověď policistů zpochybněna jejich následnou bezdůvodnou kontrolou povinné výbavy, ale zejména skutečností, že nebylo postaveno najisto, zda policisté vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich nepřehledných či špatně přehledných částí byli vůbec schopni žalobce vidět telefonovat a kolik času na zablédnutí dané situace měli.“ Ke stejnému závěru dospěl i rozsudek NSS č. j. 10 As 339/2020-44, bod 21, podle kterého „[rozsudek] nelze interpretovat tak, jak činí stěžovatel, totiž že při každém takovém přestupku je třeba dogmaticky trvat na jedinečném popisu telefonu. Tento závěr je nesprávný, neboť potřeba jednoznačně popsat mobilní zařízení se bude vždy odvíjet od věrohodnosti policistova tvrzení. Jestliže nevzniknou pochybnosti o tom, že policista mohl telefon v ruce řidiče vidět, není třeba trvat na přesném označení telefonu“.

39. V posuzované věci policista vypověděl, že viděl, jak žalobce drží v levé ruce u levého ucha předmět, který se podobá mobilnímu telefonu. Když žalobce objížděl vozidlo, které stálo před ním a odbočovalo vlevo, žalobce ho z pravé strany objel, najel čelní stranou vozidla přímo proti policistovi a v tom okamžiku se policista ujistil, že žalobce držel mobilní telefon. Policista také popsal, jak žalobce držel volant pouze pravou rukou. Při prvním ústním jednání policista také vysvětlil, že kamera má horší rozlišení než lidský zrak. Žalobce k řadě dotazů zmocněnce žalobce potvrdil, že si je vědom, že jeho výpověď je pro věc klíčová, že viděl žalobce do telefonu hovořit a že kdyby si nebyl jistý, že žalobce držel mobilní telefon, neprováděl by následný zákrok (poslední tvrzení bylo součástí svědecké výpovědi při ústním jednání dne 23. 10. 2019).
40. Z judikatury NSS vyplývá, že provedené důkazy by měly vytvořit dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že domnělý přestupce mobilní telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté nebo alespoň jeden z nich, by tak měli být ve svém vozidle „v takovém postavení k vozidlu domnělého přestupce, že vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a postavení či jejich nepřehledných či špatně přehledných částí mohli jednání přestupce vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co drží v ruce, je skutečně mobilní telefon“ (viz usnesení NSS č. j. 9 As 144/2021-31, bod 12). Důležitou roli tedy hrají například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla obviněného a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (bod 13 citovaného usnesení).
41. Soud ze správního spisu zjistil k okamžiku zaznamenání přestupku **na videozáznamu a fotografii** následující skutečnosti. Soud přitom přehrál videozáznam ve zpomaleném režimu na větším monitoru s kvalitnějším zobrazením. K přestupku došlo na křižovatce typu X (průsečné, čtyřramenné). Vozidlo Policie ČR stálo u ulice Březnická mezi zimní halou Novesta a zimním stadionem s výhledem do křižovatky a na ulici Nad Ovčírnou V, a to v úrovni plotu a dopravní značky „Zákaz vjezdu“. Bylo jasné počasí, svítilo slunce. Přestupek se stal dne 8. 10. 2018 v 8.45 hodin. Vozidlo žalobce přijíždělo (z pohledu policisty) zleva po ulici Březnická od centra města Zlín. Viditelnost byla vynikající. Čelní

skla policejního vozidla a vozidla žalobce měla tónování, které umožňovalo jasný výhled z vozidla do vozidla. Slunce svítilo na žalobce a jeho levou ruku u levého ucha z přední strany vozidla. Vozidlo žalobce přijíždělo ke křižovatce. Žalobce zastavil před přechodem pro chodce. Před vozidlem žalobce jelo vozidlo, které zpomalovalo, protože odbočovalo vlevo. Žalobce začal vozidlo před sebou opakovaně upozorňovat v krátkých intervalech zapínáním dálkových světel (tzv. „vyblikávat“). Po chvíli žalobce začal toto vozidlo objíždět a po objetí se vrátil zpět do svého směru jízdy. To učinil před služebním vozidlem a zraky policisty a dostal se do postavení, kdy jel přímo proti policistovi (policejnímu vozidlu s kamerou) a odkryl výhled na celou levou ruku pokrčenou v lokti s dlaní u levého ucha. Tak se ukázal policistovi zboku i zepředu. Policista viděl žalobce a jeho levou ruku u ucha z více úhlů. Viditelnost a čitelnost na videozáznamu byla taková, že se například dala snadno přechíst registrační značka vozidla žalobce anebo bylo vidět, že odbočující řidič vozidla před vozidlem žalobce drží volant oběma rukama úplně nahoře.

42. Z videozáznamu je zjevný i průběh silniční kontroly, avšak pouze z interiéru služebního vozidla, bez zaznamenání hovoru policisty se žalobcem, který se odehrával před služebním vozidlem. Policista přitom stál venku u dveří řidiče a žalobce byl uvnitř vozidla. Zjevná je pouze gestikulace a obličej policisty, ze kterých vyplývá, že hovor probíhal v klidné, nekonfliktní atmosféře. Policista se usmívá a gestikulací rukou ukazuje, jak žalobce obloukem objel vozidlo před ním a další gestikulací ukazuje, že žalobce telefonoval. Z chování policisty nevyplývá vypjatá atmosféra rozhovoru.
43. Soud z videozáznamu ověřil, že skutková zjištění a skutkové závěry správních orgánů odpovídají skutečností, které vyplývají z obsahu obou důkazních prostředků – jak svědecké výpovědi, tak videozáznamu tak, jak je magistrát a žalovaný popsaly v napadeném rozhodnutí.
44. Žalobce podle videozáznamu přijíždí do snímané části v 8:38:01 hodin a v 8:38:04 hodin začne opakovaně krátce zapínat dálková světla (tzv. „vyblikávat“) vozidlo před ním. Od 8:38:15 hodin je vidět levá ruka žalobce u levého ucha. V 8:38:22 hodin žalobce pravou ruku přemístí na volant a v 8:38:26 hodin je vidět levá ruka u levého ucha nejlépe – při natočení přímo na policejní vozidlo, když žalobce předjíždí zprava vozidlo před ním. Při silniční kontrole policista ukazuje žalobci poprvé gestikulací ruky objíždění v 8:40:25 hodin, podruhé v 8:41:25 hodin a pak gestikulací ruky ukazuje telefonování v 8:41:26 hodin.
45. Na videozáznamu není vidět přístroj, který žalobce držel, v takovém rozlišení, aby na něm byl čitelný text. Z videozáznamu se však podává průběh děje tak, jak ho popsal policista ve své svědecké výpovědi. Soud vylučuje, že žalobce „si náznakem opírá hlavu o levou ruku“, jak žalobce tvrdil v bodě 16 odvolání, natož tak, aby měl levou ruku „před obličejem v pozici na volantu“, jak zmocněnec žalobce uvedl ve vyjádření k dokazování při ústním projednání přestupku dne 4. 4. 2019, jak ho soud citoval v bodě 20 rozsudku. Z videozáznamu je jasně viditelné, že žalobce drží neustále v jedné pozici levou ruku u levého ucha přesně tak, jak se drží mobilní telefon při telefonování bez zapnutí mikrofону nahlas. Pozice ruky včetně dlaně a prstů je na videozáznamu vidět po dobu několika sekund a po celou dobu je ruka ve stejném postavení. Toto postavení neodpovídá tomu, že by se žalobce například škrábal nebo poškrábal, že by mnul ucho, upravoval si vlasy nebo šátek anebo že by vykonával jakoukoli jinou podobnou činnost. Levá ruka je v setrvalé pozici držení věci o velikosti standardního mobilního telefonu. Levá ruka či levý loket žalobce se podle videozáznamu neopírá o levé dveře nebo sklo levých dveří, loket je blíž tělu. Ani

jednou žalobce nesáhne levou rukou po volantu, světle nebo jiné části vozidla a nedá ruku do jiné polohy.

46. Videozáznam prokázal, že žalobce držel telefon tak, jak se obvykle drží, tj. v dlani, takže kryt telefonu včetně jeho barvy není vidět; ruka je pokrčená v lokti a řidič ji přidržuje ve výši ucha či ramen (shodně rozsudek NSS č. j. 6 As 230/2019-19, bod 16).
47. V posuzovaném případě videozáznam prokazuje, že policista mohl objektivně pozorovat spáchání přestupku. Policista vypověděl, že žalobce viděl, jak v levé ruce u levého ucha drží mobilní zařízení. Jak uvedl policista ve svědecké výpovědi a poté magistrát v rozhodnutí na straně 3, viditelnost byla dobrá. Policista vozidlo viděl ze vzdálenosti nejvýše asi 15–18 metrů, měl náležitý rozhled, neboť v danou dobu křižovatkou neprojíždělo jiné vozidlo a přestupek viděl přes čelní sklo policejního vozu. Tato skutečnost byla impulsem, proč se za vozidlem žalobce vydal. Žalobce svou nevinu sice dokazovat nemusel, měl ale právo uvádět okolnosti a důkazy, které by oslabily nebo vyvracely jeho obvinění. První verze skutkového děje, kterou zmocněnec žalobce uvedl při ústním jednání dne 4. 4. 2019, tj. že držel levou ruku na volantu, a druhá verze z odvolání, že si žalobce náznakem opíral hlavu o levou ruku, nebyly ničím podpořeny. Zmocněnec žalobce se policisty specificky opakovaně různými způsoby dotazoval na to, zda skutečně viděl, jak žalobce v ruce drží telefon a policista u dvou ústních jednání jednoznačně zopakoval, že telefon viděl, že kamera zobrazuje snímání děje jinak (hůře), než jak ho viděl očima a že viděl, jak žalobce mluví. Zmocněnec svými dotazy tak napomohl nikoli nevýznamně objasnit skutkový stav i věrohodnost a přesvědčivost výpovědi policisty.
48. Videozáznam prokazuje i výhledové poměry. Výšky a umístění vozidla žalobce a policisty umožňovaly policistovi i kameře ve služebním vozidle jasný pohled na žalobce jakožto řidiče vozidla. Videozáznam prokazuje, že žalobce se kolem policejního vozu jen nemihnul, ale policista měl dostatek času (několik sekund) vidět, jak žalobce drží telefon u ucha. Přitom vozidlo žalobce jen neprojelo kolem, ale zastavilo a pomalu se rozjelo a objíždělo vozidlo před ním. Je to jiná situace, než když policista jen zahlédne ve zlomku sekundy projetí vozidla a stěží zaznamená, jestli řidič něco drží v ruce.
49. Soud dospěl k závěru o **věrohodnosti výpovědi policisty** i jeho osoby. Výpověď policisty byla konzistentní, přesvědčivá a stálá v čase. Paměťová stopa policisty byla s ohledem na výrazy použité ve svědecké výpovědi dostatečně kvalitní a silná. Policista nepochyboval o tom, co viděl a podrobně popsal, co svými smysly vnímal. Není tu nic, co by důvěryhodnost jeho osoby a jeho výpovědi snižovalo. Svědecká výpověď byla v souladu s ručně i strojově psaným oznámením přestupku. Nešlo o situaci, kdy by si policista na nic nevzpomínal nebo nedokázal popsat, co viděl. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nebylo zjištěno nic, co by ovlivnilo poměr policisty k osobě žalobce nebo k věci, ani žádná motivace policisty vypovídat v rozporu se skutkovým stavem. Ostatně, k nestrannosti či motivaci policisty žalobce nic nenamítal. Nedošlo ani k situaci, že by žalobce policistovu verzi příběhu znevěrohodnil jinou verzí. Sám policista ve svých výpovědích neměl rozpory. Přesvědčivost výpovědi policisty nepolevila ani s odstupem času po spáchání přestupku. K přestupku došlo dne 8. 10. 2018; policista podal první výpověď dne 4. 4. 2019 a podruhé přesvědčivě svědčil dne 23. 10. 2019. Nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policista měl zájem na stíhání žalobce než prostý výkon jeho služby. Jde o totožnou situaci s věrohodností policisty i jeho výpovědi jako v rozsudku NSS č. j. 4 As 19/2007-114, podle kterého *„[k] osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl*

policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“

50. V posuzované věci nešlo o šikanózní či horlivé jednání policisty, neobvykle rozsáhlou prohlídku vozidla v souvislosti s nesouhlasem podezřelého s přestupkem anebo o jiné obdobné okolnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Nešlo ani o situaci, že by policista vůbec neměl možnost přestupek spatřit. Věrohodnost výpovědi policisty významně zesílil obsah videozáznamu a dále také soulad výpovědi s oznámením přestupku. Věrohodnosti policisty přispívá i to, že žalobce kromě popírání spáchání přestupku nepostavil proti zjištěnému skutkovému stavu žádnou svoji verzi příběhu a žádné uvěřitelné argumenty, pouze zpochybňoval zjištěný skutkový stav, částečně i lživými argumenty (například že videozáznam neprokazuje vůbec nic, že tvrzení policisty je klamavé a obecné, že policista nemohl nic vidět nebo že policista neměl výhled na levou ruku žalobce – zde žalobce pominul polohu vozidla při objíždění a nasměrování přímo na policistu), které zcela jasně vyvrátil obsah videozáznamu jakožto důkazního prostředku, který automaticky, strojově a bez lidského činitele, zásahu a vlivů lidského vnímání zobrazil skutečnosti, na kterých bylo obvinění žalobce založeno. Žalobce výše uvedené argumenty podával, jako by neviděl vůbec videozáznam. Přitom zmocněnec žalobce obdržel kopii videozáznamu dne 26. 3. 2019, ještě před konáním prvního ústního jednání. Obhajoba žalobce (zejména v odvolání) je natolik vzdálená od prokazaného skutkového stavu, že její důvěryhodnost významně snižuje. Právní důsledky jednání zmocněnce dopadají na zmocnitele.
51. Rozpory či nepřesnosti ve výpovědích policistů jsou sice způsobilé otrástit věrohodností policistů jako svědků, „[m]usí se však jednat o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí“ (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 73/2013-42). Obdobně NSS vysvětlil, že „za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobilé otrástit věrohodností policistů jako svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily“ (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 22/2013-27).
52. Svědecké výpovědi policistů je ale nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ovšem pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (srov. rozsudek NSS č. j. 8 As 100/2011-70).
53. Ze svědecké výpovědi a videozáznamu nevyplývalo, že by policista vyvíjel na žalobce nátlak. Ostatně, to žalobce ani netvrdil.
54. Významné je, že policista se vydal za žalobcem provést silniční kontrolu právě proto, že ho viděl, jak za jízdy telefonuje. Jiný důvod dle své výpovědi neměl. Jiný důvod ani nevyplývá z pořízeného videozáznamu. Ostatně, ani žalobce netvrdil, že by se při silniční kontrole policista zabýval něčím jiným, než bylo telefonování za jízdy. Jinými slovy, žalobce neuvedl svou verzi, proč ho policista zastavil. Navíc policista jako svědek neuvedl, že by žalobce po zastavení uváděl, že telefon nedržel.
55. Posouzení věci v celém jejím kontextu, s ohledem na všechny okolnosti spáchání přestupku v souladu s § 38 písm. d) ZOP, ovlivňují i další, následující souvislosti.

56. Podle výpisu z evidenční karty žalobce coby řidiče byl stav jeho bodového hodnocení ke dni 12. 3. 2019 celkem čtyři body a jsou zde zaznamenány celkem čtyři záznamy o přestupcích, které se do této evidence zapisují. Zmocněnec žalobce na úvod ústního jednání dne 4. 4. 2019 informoval magistrát, že u žalobce došlo ke změně bodového hodnocení a současný stav je nula bodů. Z tohoto vyjádření a zjištěného skutkového stavu vyplývá, že žalobce měl motivaci k obraně a popírání spáchání přestupku, aby se tzv. „nevybodoval“ a nepřišel o řidičské oprávnění. Tuto okolnost je třeba vzít v úvahu při celkovém hodnocení obhajoby žalobce a provedeného dokazování a při zjišťování skutkového stavu.
57. K tomu je třeba přihlídnout ke způsobu jízdy žalobce, zejména rychlosti jízdy, upozorňování vozidla před žalobcem rychle opakovanými světelnými signály, dotazu žalobce na časový odhad ukončení silniční kontroly a ochota žalobce zaplatit pokutu na místě. Ze souhrnu těchto okolností se podává, že žalobce si byl vědom spáchání přestupku, ale spěchal a tomu chtěl přizpůsobit dokončení silniční kontroly (viz výpověď policisty v bodě 18 rozsudku).
58. Ochota zaplatit pokutu, avšak nepřijít o body v hodnocení řidiče jsou v posuzované věci podobné jako ve věci, kterou posuzoval NSS v rozsudku č. j. 9 As 400/2017-25, podle kterého není nutné pro prokázání držení mobilního telefonu pořizovat obrazový záznam. NSS uvedl v bodě 15 s odkazem na své rozsudky č. j. 1 As 266/2015-34 a č. j. 9 As 348/2017-38, že obvinění z přestupku obvykle tvrdí, že svoji povinnost neporušili. Buď uvádí, že nedrželi v ruce nic nebo drželi v ruce jiný předmět. Odkazované rozsudky vycházejí z toho, že je přirozené, že pokud tento typ přestupku není zdokumentován objektivním způsobem – například videozáznamem či fotografií – potom se rozhodnutí správních orgánů opírá o věrohodné výpovědi policistů.
59. K námitce ke kvalitě videozáznamu soud konstatuje, že v posuzovaném případě není natolik nízká, aby byl videozáznam jako důkazní prostředek nepoužitelný. Naopak, videozáznam prokázal, že tvrzení policisty nejsou klamavá, jak tvrdí žalobce v žalobě. Citací výpovědi policisty magistrát a soud zdůrazňují, že nepravdivé je i tvrzení žalobce, že výpověď policisty byla obecná a nekonkrétní. Není pravdivé tvrzení žalobce, že videozáznam nic neprokazuje. Naopak, videozáznam prokazuje průběh jízdy žalobce, jak ho popsal policista ve svědecké výpovědi, průběh silniční kontroly (pouze obrazový a nikoli zvukový záznam), viditelnost přestupku, počasí, světelné podmínky, místo přestupku, dopravní situaci, rychlost a styl jízdy žalobce, dodržování ostatních pravidel silničního provozu, orientačně rychlost jízdy, plynulost jízdy, podrobně polohu obou rukou žalobce a způsob řízení vozidla. Videozáznam prokazuje, že si policista obvinění žalobce nevymyslel.
60. Jak již uvedl Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku č. j. 19 A 12/2022-40, je notorií, že pozorovací a rozlišovací schopnost lidského oka násobně převyšuje možnosti běžných technických prostředků, jakým je videokamera nebo mobilní telefon.
61. Žalobce měl možnost se k věci vyjádřit při silniční kontrole a dále v průběhu celého správního řízení, jehož se jeho zmocněnec aktivně po celou dobu účastnil.
62. Žalobce **přenesené důkazní břemeno** neunesl. Žalobce přestřel jinou skutkovou verzi děje velice obecně a neuvedl k ní žádné argumenty, podrobnosti, indicie, důkazy. Žalobce už v ručně psaném oznámení přestupku uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, podepsal se, ale do oznámení ani policistovi neuvedl žádnou jinou verzi příběhu. Ostatně jinou verzi žalobce ve správním řízení a v soudním řízení správním ve skutečnosti ani nesdělil. Je stěží

představitelné, že v případě, že žalobce telefon nedržel, by neuvedl už při silniční kontrole něco na svou obhajobu a podezření nevyvracel. Taková reakce by byla přirozená a logická. Přesto se žalobce vyjadřovat k věci nemusel. Pak na sebe ale vzal riziko důvodného posouzení pozdější obhajoby jako účelové a nedůvěryhodné a dále na sebe přenesl břemeno prokázání svých pozdějších tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).

63. Z judikatury NSS vyplývá, že uznání viny za popsany přestupek (držení telefonu) je možné i na základě pouze jediné výpovědi jednoho policisty coby očitého svědka, pokud je věrohodná a věrohodnost je pečlivě zhodnocena a popsána (srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 As 230/2019-19 nebo č. j. 6 As 126/2015-42).
64. Policista nebyl povinen žádat žalobce o předložení mobilního telefonu při silniční kontrole. To, že tak neučinil, nemá vliv na prokázání přestupku. Skutečnost, jestli policista spatřil telefon ve vozidle, nevypovídá o tom, jestli ho žalobce při řízení vozidla držel. V posuzovaném případě nebylo na místě, aby policista žádal žalobce o vydání mobilního telefonu. Podle rozsudku NSS 5 As 203/2017-28 při zjištění přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu spočívajícího v tom, že řidič motorového vozidla drží telefonní přístroj při jízdě, „nebude zasahující policista zpravidla oprávněn vyzvat podle § 34 odst. 1 písm. b) zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, tohoto řidiče k vydání tohoto mobilního telefonu jakožto věci důležité pro řízení o přestupku, ani řidiči takovou věc následně podle § 34 odst. 2 téhož zákona za tímto účelem odejmout.“
65. Prokazování existence hands-free sady a její funkčnosti ve vozidle nemělo v daném případě význam. Držení telefonního přístroje řidičem není vyloučeno ani v případě její funkčnosti. Hands-free zařízení také nemuselo fungovat, použitý telefon s ním nemusel být spárováný atd.
66. Stejně tak otázka, jestli žalobce skutečně telefonoval, není v posuzované věci právně významná. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu zakazuje **držení** telefonního přístroje či jiného hovorového nebo záznamového zařízení.
67. Pokud jde o otázku, zda provádět a obstarávat jako důkazní prostředek výpis hovorů z telefonního čísla, žalobce takový důkaz na svou obhajobu nenavrhoval (jako například žalobce ve věci NSS sp. zn. 5 As 42/2010). Podle § 97 odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, se provozní a lokalizační údaje uchovávají po dobu šesti měsíců. Správní orgány včetně policie preventivně tyto údaje zásadně nepožadují. V době asi šest měsíců od spáchání přestupku teprve magistrát nařídil jednání o přestupku a předvolával svědka, protože do té doby se správní orgány zabývaly otázkou, který správní orgán bude vést řízení o přestupku z důvodu pochybnosti o podjatosti místně příslušných správních orgánů (viz bod 15 rozsudku). Do té doby potřeba obstarat výpis nevystala. Po uplynutí šesti měsíců neměly již správní orgány a soud možnost výpis získat. Nebyl však ani třeba, protože spáchání přestupku bylo prokázáno a postižitelné je pouhé držení záznamového, hovorového i telefonního přístroje.
68. Soud nesouhlasí s právním názorem žalobce, že v dané věci měly správní orgány **v pochybnostech rozhodnout ve prospěch žalobce (*in dubio pro reo*)**. V posuzovaném případě ve správním řízení (ani následně v soudním řízení správním) nevyšly najevo žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost provedených a použitých důkazů usvědčujících žalobce z popsání přestupku. Proto nemá zdejší soud za to, že by otázka

viny žalobce nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevystaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 109/2012-26, příp. Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, publikované pod č. 22/1968 Sb. NS, a ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, publikované pod č. 37/1971 Sb. NS. Pravidlo *in dubio pro reo* znamená, že jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. Rozhodnout ve prospěch obviněného lze však jen za předpokladu, že existující rozpory jsou tak zásadní, že vina obviněného není nepochybná ani po pečlivém vyhodnocení všech důkazů, přičemž v úvahu již nepřichází provedení dalších důkazů (viz usnesení Nejvyššího soudu České republiky č. j. 3 Tdo 294/2023-678 ze dne 19. 4. 2023).

69. Závěrem k prokázání skutkového stavu soud rekapituluje, že viditelnost přestupku byla výborná. Žalobce jel, zastavil a pomalu se rozjel. Policista měl v tomto případě dostatek času přestupek upozorovat. Přestupek nemusí trvat určitý čas, stačí držení telefonu okamžik nebo krátký časový úsek. Žalobce však držel telefon po celou dobu zaznamenanou na videozáznamu, kdy ho policista viděl v křižovatce. Klíčové v posuzované věci je, že výpověď policisty, resp. její věrohodnost potvrdil videozáznam. Důkazy o spáchání přestupku byly přesvědčivé ze všech důvodů uvedených v rozsudku.
70. Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů, že výpověď policisty spolu s videozáznamem jsou věrohodnými důkazy, které usvědčují pachatele přestupku. Provedené důkazy tvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce mobilní telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Okolnosti, které by vyloučily odpovědnost žalobce za popsany přestupek, zde nebyly. Ostatně, žalobce ani jejich existenci nenamítal. Správní orgány neopomenuly žádný důkaz, žádnou okolnost spáchání přestupku ani žádnou podstatnou námitku žalobce.
71. Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem celkové skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
72. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. září 2023

Martina Radkova v. r.
samosoudkyně